

Őszi csendélet az Állatkertben

Ató körül néma csend honol. Hét rózsaszínű flamingó, mintha vezényszóra katonai gyakorlatokat végezne, féllábra áll, s mind a hét pontosan egyforma mozdulattal húzza oldalt-befelé hosszú nyakát. Aztán egy vadliba bután, ijedten rikoltozni kezd. A többiek megvető pillantással mérik végig a hisztérikus ludat, mert durván megzavarta az édes, lomhán ragadós őszi csendet, és nyugodtan tovább tollászkodnak.

A pálmaház a délszaki fülledtségben szinte ijedelmes, mint az őserdő. Riadtan járunk benne, hátha valami veszedelmes kígyó vagy krokodil is úszik felénk a bambuszok, mangófaik közül. De a krokodilusok új tanyájukon, a pálmaház végében olyan mozdulatlanul fekszenek, mintha nem is élénének, hanem vadonatúj, pompásan kikészített bőrükkel nemrég hozták volna őket a gyárból. Most védettebb helyen vannak, nem férhet hozzájuk a közönség. Azelőtt egyre piszkálták őket botokkal. Még a szemüket is bök-dösték, annyira bosszantotta az embereket ez a baljós mozdulatlanság.

A kis teknőcök künn a kertben szép, új ketrecet kaptak, s most egymás hegyén-hátán hevernek vagy százan, mint lapos, fekete kövek. Általában úgy látszik, az Állatkertben megszűnt a sztárrendszer. A legkisebb, legjelentéktelenebb állatot is jól próbálják „kihozni”. Például a kedves, szerény őzikék most a fókák szomszédságába kerültek. Ezáltal némi szerephez jutottak ők is. De azért az emberszabású majmok népszerűségével nem versenyezhetnek. Daisy-nek és Maxinak állandóan nagy a közönsége. A négyesztendős Maxi szegény boldogult Bobby helyére került. Négyezer pengőért vették Hannoverben. Ő is, akárcsak Daisy, folyton öltözködik. Nem győzik ruhával őket. Zsákdarabokat próbálnak folyton magukra öltetni. Ropantul mulatságosak.

A szép kis ezüstróka egy lyukba fúrta magát. Csak a fejét dugja kifelé nagy ravaszul. A már teljesen meggyógyult szíriai jamboree-tevének megint be van kötözve a lába. Megharapta a láma. Milyen szerencsétlen egy teve ez. Sziám kicsit lefogyott. Löttyög rajta a bőr. Egyébként Jenny újabb kis

elefántot vár. Huszonkét hónapig tart, amíg a világra hozza kicsinyét. Talán a tavaszra meg is lesz.

Bandi, a víziló künn sétál teljes hatalmas súlyában a szárazon.

A kis zsiráf nagyot nőtt. Már kétszázhatvannégy centiméter. Csaknem fölér a feje a felső rácsig. Az anyja négy méter és nyolcvan centiméter. Óráról-órára nő a kicsi. Lehet, hogy azóta már ismét nőtt néhány centiméterrel.

A hollókeselyű ketrecét megette a rozsdá, s amíg be nem foltozzák, ő a kis ragadozók vendége. Addig is egy anyakacsa hápog a ketrecben egy tucat pelyhes kicsinyével.

A két marabu szinte karonfogást áll egymás mellett. Olyanok, mint egy kopott, öreg házaspár.

Az álmos szemű afrikai strucc ketrecében fekete kakasok kapirgálnak. Be kell vallanunk, hogy a tűzokok olyan nagyok, hogy az ismeretes közmondás kissé gondolkodóba ejt bennünket. Arra gondolunk, hogy érdemes egy napig várni, ha a veréb helyett tűzokra tehetünk szert. A kíváncsi fehérszamár farkasszemet néz velünk, s a farkas számármódra ásít. Egy kis muflon szeleburdin lefut a sziklák közül, megáll az úton, gondolkozik, aztán visszalohol. Jobb az állatok közt maradni – gondolja.

Nem mondunk neki ellent.

1934. szeptember 29., szombat, 7. old.

Kisdedek közt

Nehezen lehet bejutni hozzájuk. Csak külön engedéllyel. A legeslegkisebb gyermekek első társas egyesülése ez, afféle kisdedkaszinó. Kisdedóvónak nevezik. Megkapjuk az engedélyt. Először járunk közöttük, de mihelyt belépünk, már maguk közé fogadnak, s a legnagyobb szeretettel csimpaszkodnak belénk.

– Köszönj szépen, Ibolyka – szól rá a néni egy tearózsa-arcú kis Ibolykára. A csöpp kis lány – mindössze három esztendő – élénk penderül és nagybát-
ran rákezd: